

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

τετραδίου μερικάς φράσεις. Ἄλλ' οἱ ἀγαθοὶ χωρικοὶ ἐπίστευον ὅτι προητοιμάζετο διὰ τὰ μαθήματα τῆς ἐπαύριον.

Ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος ἤρρισε νὰ ἐνοῶῃ ὅτι ἡ Ἄδα Νέγρη ἦτο προσωπικότης ἀρκετὰ σημαντικῆ, ἦτο ὁ ταχυδρόμος τοῦ χωρίου ὅστις ὑπέθετε τοῦτο ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἐντύπων καὶ τῶν περιοδικῶν, τὰ ὁποῖα τῇ ἐστέλλοντο.

Τὸ χωρίδιον ἐκεῖνο ἔμαθε διὰ πρώτην φοράν ὅτι ἡ Ἄδα Νέγρη ἦτο μεγάλη ποιήτρια, ὅταν ἐδημοσιεύθη τὸ ποίημά της «Εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ ἀπεργοῦ». Τὸ ποίημα ἐκεῖνο ἐγράφη ὅταν δεκασιχίλιοι κτίσται τοῦ Μιλάνου συνώδευσαν εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν ἓνα ἀποθανόντα συνάδελφόν των.

Καὶ ἀπὸ τῆς σαγμῆς ἐκείνης οἱ χωρικοὶ τῆς Μόττα ἠγάπησαν τὴν ποιήτριαν, ἢ ὁποῖα ἔγραψε διὰ τοὺς ἐργάτας καὶ διὰ τοὺς πτωχοὺς.

*

Αἱ χρωματοπινακίδες τοῦ Δελακρουᾶ

Ὁ μέγας ζωγράφος Δελακρουᾶ ἤλλασε συχνὰ τὸν

συνδυασμὸν τῶν χρωμάτων εἰς τὰς παλλέτας του, εἰς τὰς ὁποίας ἀπέδιδε πολλὴν σημασίαν. Διὰ τὰ πρῶτα ἔργα του ἐχρησιμοποίησε τὴν «παλέταν τῆς Σκολῆς» ἐφ' ἧς εἶχε τὰ χρώματα μαῦρον καὶ ἄσπρον· τὸ κναυὸν δὲν ὑπῆρχε. Τὸ ἐσχημάτιζε διὰ τῆς ἐνώσεως τοῦ λευκοῦ καὶ τοῦ μαῦρου. Βραδύτερον ἐχρησιμοποίησε περισσότερα χρώματα καὶ ὅταν τῷ 1845 ἐξωγράφησε τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Λουξεμβούργου ἐπὶ τῆς παλέτας του εἶχεν: jaune de Naples, ocre jaune, vermillon, outremer, vert Titien, terre de Sienne naturelle, μαῦρον τῆς Διέγης, καὶ laque rouge. Ὁ Δελακρουᾶ ἔξ ἄλλου εἶχε εἰδικὰς καὶ ὠρισμένας γνώμας περὶ τοῦ ἀπολύτου τῶν χρωμάτων, αἵτινες ἐξέπληξαν τοὺς ζωγράφους, οἵτινες παρεδέχθησαν τὸ ἀναντίρρητον τῶν γνώμων του. Οὕτω λέγει: Ἡ σκιὰ οἰουδήποτε σώματος ἢ πίπτουσα ἐπὶ τῆς γῆς εἶνε χρώματος κναυοῦ—βιολετ (σχηματιζομένου ἀπὸ τὸ terre de Casselnaibeun rouge) τὸ φῶς κίτρινον, ἢ ἀντανάλασις πρασίνῃ.

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Δεσποινὶς ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΠΑΠΑΧΑΤΖΗ
ἡ τυχούσα διπλώματος μετ' ἀργυροῦ μεταλλίου